

USA planla krig i Afghanistan lenge før 11. september 2001

Innhold:

Afghanistan og kampen om oljen.....	2
Taliban veltes	2
McFarlane og Abdul Haq.....	3
En hemmelig CIA krig	3
Krigsplanene tar form.....	4
USA truer med krig – før 11. september	5
Bush, olje og Taliban	6
Provokasjonens politikk	7

Originalens tittel: US planned war in Afghanistan long before September 11

Publisert på World Socialist Web Site www.wsws.org på

<https://www.wsws.org/en/articles/2001/11/afgh-n20.html>

av Patrick Martin, 20. november 2001

Oversetter: Reidar Kaarbø, www.hvamenerpartiene.com

Oversettelsens anmerkninger er i klammer merket [o.a.]

Informerte kilder har i britiske, franske og indiske medier avslørt at amerikanske embetsmenn truet med krig mot Afghanistan sommeren 2001. Disse rapportene, presentert i juli 2001, gjør det klart at ”dersom de militære operasjonene går som planlagt, vil de finne sted i god tid før snøen faller i Afghanistan, senest i midten av oktober.” Bush-administrasjonen begynte bombingene på det ulykkelige, fattige landet den 7. oktober, og bakkeangrepene fra amerikanske spesialstyrker startet 19. oktober.

Det er ikke spesielt at disse avsløringene har kommet fra land utenfor USA istedenfor innenfra. Lederne i disse landene har deres egne økonomiske og politiske interesser å se etter, som ikke sammenfaller, og i noen tilfeller direkte krasjer med, interessene til den styrende amerikanske eliten for å få kontroll over de oljerike områdene i Sentral-Asia.

De amerikanske mediene har utført en systematisk tildekning av den virkelige økonomiske og strategiske interessen som ligger bak krigen mot Afghanistan for å underbygge skuespillet at krigen oppsto over natten i full skala som svar på terroristangrepene den 11. september.

De lærde på amerikansk TV og i store aviser feiret det raske nederlaget til Taliban-regimet som uventet flaks. De klarte å flytte offentlig oppmerksomhet fra konklusjonen enhver seriøs observatør måtte trekke fra hendelsene de siste to ukene: at den raske seieren til de amerikanske styrkene skyldte omhyggelig planlegging og forberedelse av det amerikanske militæret, som må ha begynt lenge før angrepene på World Trade Center og Pentagon.

Den offisielle amerikanske myten er at ”alt ble endret” den dagen fire fly ble kapret og nær 5000 [2,751 iflg. Wikipedia i 2021, o.a.] ble drept. Den amerikanske invasjonen i Afghanistan ble på grunn av dette stablet på beina på under en måned. Deputy Defense Secretary [nummer 2 i Pentagon etter Rumsfeld o.a.] Paul Wolfowitz uttrykte i et TV-intervju den 18. november at det bare tok tre uker å planlegge den militære operasjonen.

Dette er bare en av de utallige løgnene som stammer fra Pentagon og Det hvite hus om krigen mot Afghanistan. Sannheten er at den amerikanske intervensjonen ble planlagt i detalj og nøye forberedt lenge før terrorangrepene ga et påskudd for å sette den ut i livet. Dersom historien hadde hoppet over 11. september og hendelsene denne dagen aldri hadde skjedd, er det svært sannsynlig at USA ville gått til krig i Afghanistan uansett, og med den samme fremdriftsplanen.

Afghanistan og kampen om oljen

Den ledende amerikanske eliten har fantasert om krig i Sentral-Asia for minst et tiår. Så langt tilbake som i 1991, etter at Irak ble slått i Gulf-krigen, skrev Newsweek en sak med tittelen "Operation Steppe Shield?". Den meldte at det militære i USA forberedte en operasjon i Kazakhstan basert på anvendelsen av Operation Desert Shield i Saudi Arabia, Kuwait og Irak.

Amerikanske oljeselskaper har skaffet seg rettigheter til så mye som 75 % av det som kan høstes fra disse feltene, og amerikanske embetsmenn har ønsket det Kaspiske hav og Sentral-Asia velkommen som et potensielt alternativ til oljeavhengigheten fra en ustabil region rundt Persiske gulfen. Amerikanske soldater har fulgt i dragsuget av disse kontraktene.

Amerikanske spesialstyrker begynte en felles operasjon med Kazakhstan i 1997 og med Uzbekistan et år senere, trening spesielt for å intervensere de fjellrike sydlige regioner som inkluderer Kyrgyzstan, Tajikistan og nordlige Afghanistan.

Det største problemet i å utnytte energirikdommene i Sentral-Asia er hvordan å få oljen og gassen til markedene fra denne regionen omgitt av land på alle kanter. Amerikanerne motsatte seg å bruke de russiske rørledningene eller den billigste tilgjengelige landruten over Iran til den Persiske Gulf. Istedenfor har amerikanske oljeselskaper det siste tiåret utforsket en serie alternative ruter for rørledninger – vest gjennom Azerbaijan, Georgia og Tyrkia til Middelhavet; østover gjennom Kazakhstan og Kina til Stillehavet; og mest relevant til inneværende krise, sydover fra Turkmenistan over vestlige Afghanistan og Pakistan til det Indiske hav.

Den afghanske rørledningen ble fremmet av det amerikanske oljeselskapet Unocal [Union Oil Company of California og Unocal Corporation o.a.] som engasjerte seg i intense forhandlinger med Taliban-regimet. Disse samtalen stoppet imidlertid i kaos i 1998 da de amerikanske relasjonene til Afghanistan ble lammet av bombingene av de amerikanske ambassadene i Kenya og Tanzania som Osama bin Laden ble holdt ansvarlig for. I august 1998 lanserte Clinton-administrasjonen et cruise-missil angrep på det som skulle være bin Laden sin treningsleir i østlige Afghanistan. USA forlangte at Taliban overga bin Laden og innførte økonomiske sanksjoner. Alt snakk om rørledninger døde hen.

Taliban veltes

Gjennom hele 1999 økte det amerikanske presset mot Taliban. 3. februar det året reiste Assistant Secretary of State Karl E. Inderfurth og State Department counterterrorism chief Michael Sheehan til Islamabad i Pakistan for å møte Talibans deputy foreign minister, Abdul Jalil. De advarte ham at USA kom til å holde regjeringen i Afghanistan ansvarlig for enhver ny terrorhandling fra bin Laden.

Ifølge en rapport i Washington Post (3. oktober 2001), ble Clinton-administrasjonen og Pakistans statsminister Nawaz Sharif enig om en felles hemmelig operasjon for å drepe Osama bin Laden i 1999. USA skulle skaffe satelitt-etterretning, flystøtte og finansiering,

mens Pakistan skaffet Pushtun-talende agenter som kunne reise gjennom sydlige Afghanistan og utføre selve drapet.

Den pakistanske kommandogruppen var klar til å slå til i oktober 1999, ifølge Washington Post. En tidligere offisiell person fortalte avisen at ”It was an enterprise. It was proceeding.” Clintons medarbeidere var begeistret for muligheten for et vellykket drap, en av dem sa: ”Det var som julaften”.

Angrepet ble avbrutt 12. oktober 1999 da Sharif ble veltet i et militærkupp av general Pervez Musharraf, som stoppet den planlagte hemmelige operasjonen. Clinton-administrasjonen måtte nøye seg med en resolusjon i FNs sikkerhetsråd som forlangte at Taliban overleverte bin Laden til ”de rette myndigheter”, men uten å kreve at han ble overgitt til USA.

McFarlane og Abdul Haq

USAs ødeleggelse av Taliban fortsatte i 2000 ifølge en artikkel publisert i Wall Street Journal den 2. november, skrevet av Robert McFarlane, tidligere nasjonal sikkerhetsrådgiver i Reagan-administrasjonen. McFarlane var leiet inn av to velstående råvarespekulanter Joseph og James Ritchie, for å hjelpe dem i å rekruttere og organisere anti-Taliban gerilja blant afghanske flyktninger i Pakistan. Den ledende afghanske kontakten het Abdul Haq, tidligere mujahedin-leder som ble henrettet av Taliban sist måned [oktober 2001 o.a.] etter et mislykket forsøk på å få i stand et opprør i hans hjembygd.

McFarlane hadde møter med Abdul Haq og andre tidligere mujahedin-tilhengere i løpet av høsten og vinteren 2000. Etter at Bush-administrasjonen tok over, utnyttet McFarlane sine republikanske forbindelser til en serie møter med utenriksdepartementet, Pentagon og til og med ansatte i Det hvite hus. Samtlige oppmuntret til en forberedelse av en anti-Taliban militær kampanje.

Gjennom sommeren, lenge før USA satte i gang bombingene av Taliban, reiste James Ritchie til Tadjikistan sammen med Abdul Haq og Peter Tomsen som hadde vært USAs spesialutsending til den afghanske opposisjonen under den første Bush-administrasjonen. Der møtte de Ahmed Shah Massoud, ledere av Northern Alliance [gruppe som motarbeidet Taliban o.a.], med det formål å koordinere deres Pakistan-baserte angrep med den eneste militærgruppen som fortsatt sto i mot Taliban.

Til slutt, ifølge McFarlane, ”besluttet Abdul Haq i midten av august å sette i gang operasjoner i Afghanistan. Han returnerte til Peshawar i Pakistan for å gjøre de siste forberedelsene.” Med andre ord, denne delen av krigen mot Taliban var i gang lenge før 11. september 2001.

Mens brødrene Ritchie ble fremstilt i amerikanske medier som freelance-operatører motivert av deres følelsesmessige bånd til Afghanistan, et land de hadde bodd i en kort tid mens deres far arbeidet som sivilingeniør der på 50-tallet, er det i hvert fall en rapport som antyder en link til diskusjoner med Taliban om oljerørledningen. I 1998 besøkte James Ritchie Afghanistan for å diskutere en plan med Taliban om å sponse småbedrifter der. Han ble fulgt av en funksjonær fra Delta Oil i Saudi Arabia som ønsket å bygge en gassrørledning tvers gjennom Afghanistan i samarbeid med et argentinsk selskap.

En hemmelig CIA krig

McFarlanes avsløringer kom samtidig med en bitter avsløring av CIA om å ”forråde” Abdul Haq, idet de ikke støttet hans operasjoner i Afghanistan og forlot ham for å dø i hendene på

Taliban. CIA anså både McFarlane og Abdul Haq som mindre pålitelige – og hadde sin egen hemmelige krig gående i den samme regionen, den sydlige halvdel av Afghanistan der folket stort sett snakker Pushtun.

Ifølge en forsidesak i Washington Post den 18. november, hadde CIA kjørt halvmilitære operasjoner i sydlige Afghanistan siden 1997. Saken er undertegnet Bob Woodward, skribenten i Washington Post som ble berømt for Watergatesaken, og som jevnlig publiserer lekkasjer fra toppledere innen militæret og etterretningen.

Woodward skaffet detaljer om CIA sin rolle i den pågående militære konflikten som inkluderte bruk av en hemmelig paramilitær enhet kalt Special Activities Division. Denne styrken begynte sin kamp 27. september og brukte både operatører på bakken og Predator overvåkningsdroner utstyrt med missiler som kunne avfyres via fjernstyring.

Woodward rapporterte at denne Special Activities Division ”besto av team på omtrent et halvt dusin menn som ikke bar militære uniformer. Divisjonen har omlag 150 kampklare menn [”fighters” er oversatt med ”kjempende” o.a.], piloter og spesialister, og består i hovedsak av herdede veteraner som har trukket seg tilbake fra USAs militære styrker.

”De siste 18 måneder har CIA arbeidet med stammer og krigsherrer i sydlige Afghanistan, og divisjonens enheter har bidratt til å skape et betydelig nytt nettverk i en region der Taliban har sin største styrke.”

Dette betyr at USAs spionasjeapparat var engasjert i angrepene mot Afghanistans regime – noe som USA under andre omstendigheter ville kalt terrorisme – fra våren 2000, mer enn et år før selvmordskapringene som ødela World Trade Center og skadet Pentagon.

Krigsplanene tar form

Etter at George Bush ble installert i Det hvite hus [George W. Bush den yngre etter valget i 2000 o.a.] skiftet fokus i amerikansk politikk fra et begrenset angrep for å drepe eller fange bin Laden, til å forberede en mer robust militær intervensjon rettet mot Talibans regime sett under ett.

Det britisk-baserte Jane’s International Security rapporterte den 15. mars 2001 at den nye amerikanske administrasjonen arbeidet sammen med India, Iran og Russland ”i en samordnet front mot Afghanistans Taliban regime.” India forsynte den Nordlige Alliansen med militært utstyr, rådgivere og helikopterteknikere, skrev magasinet, og både India og Russland brukte baser i Tadjikistan og Uzbekistan for sine operasjoner.

Magasinet føyde til: ”Det har nettopp vært flere møter mellom de nylig opprettede indisk-amerikanske og indisk-russiske samarbeidende gruppene mot terrorisme som førte til denne innsatsen som taktisk og logistisk skulle fronte Taliban. Etterretningskilder i Delhi sa at mens India, Russland og Iran ledet anti-Taliban kampanjen på bakken, ga Washington informasjon og logistisk støtte til den Nordlige alliansen.

Den 23. mai annonserte Det hvite hus at Zalmay Khalilzad fikk stillingen i Det nasjonale sikkerhetsrådet som spesial-assistent til presidenten, samt stilling som seniordirektør for Gulfen, Sydvestlige Asia og andre regionale forhold. Khalilzad var tidligere ansatt i Reagans og den første Bush sine administrasjoner. Etter at han forlot det offentlige, begynte han å jobbe for Unocal. [Unocal ble kjøpt opp av Chevron i 2005. o.a.]

26. juni dette år [2001 o.a.] rapporterte bladet IndiaReacts mer detaljert om de felles anstrengelsene til USA, India, Russland og Iran mot Taliban-regimet. ”India og Iran vil ’forenkle’ USA og Russlands planer for ’begrenset militær handling’ mot Taliban dersom eventuelt nye tøffe økonomiske sanksjoner ikke får Afghanistans fundamentalistiske regime til å bøye av,” skrev bladet.

På dette stadiet av militær planlegging skulle USA og Russland gi direkte militær assistanse til den Nordlige alliansen og arbeide via Uzbekistan og Tadjikistan for å flytte Taliban sine linjer tilbake til byen Mazar-e-Sharif, et scenario påfallende likt det som har funnet sted de siste to ukene [skrevet 20. november 2001. o.a.] Et ikke kjent tredje land forsynte den Nordlige alliansen med anti-tank raketter som allerede ble tatt i bruk mot Taliban tidlig i juni.

”Diplomater sier at anti-Taliban bevegelsen begynte etter et møte mellom USAs utenriksminister Colin Powell og den russiske utenriksminister Igor Ivanov, og senere mellom Powell og den indiske utenriksminister Jaswant Singh i Washington”, føyde bladet [IndiaReacts o.a.] til. ”Russland, Iran og India har også hatt en serie diskusjoner og mer diplomatisk aktivitet er forventet.”

I motsetning til den pågående kampanjen, involverte den originale planen bruk av militære styrker fra både Uzbekistan og Tadjikistan, foruten Russland selv. IndiaReacts sa at tidlig i juni uttalte den russiske president Vladimir Putin i et møte med Confederation of Independent States som inkluderer mange av de tidligere Sovjet republikkene, at militær handling mot Taliban var i gang. En effekt etter 11. september var å skape betingelser for USA til å intervensere alene, uten noen direkte deltakelse av de militære styrkene av stater som sprang ut fra Sovjetstaten, og dermed kunne kreve en udiskutabel amerikansk rett til å diktere formen på en avtale i Afghanistan.

USA truer med krig – før 11. september

Som en direkte følge av terrorangrepene på World Trade Center og Pentagon, dukket to rapporter opp i britiske medier som indikerte at den amerikanske regjeringen hadde truet med militær handling mot Afghanistan flere måneder før 11. september.

George Arney fra BBC rapporterte den 18. september at amerikanske embetsmenn hadde fortalt tidligere pakistansk utenriksminister Niaz Naik midt i juli om planer for militær handling mot Taliban-regimet:

”Naik sa at amerikanske offisielle kilder fortalte ham om planen om en FN-støttet internasjonal kontaktgruppe om Afghanistan som fant sted i Berlin.”

”Naik fortalte BBC at på møtet fortalte USAs representanter ham at med mindre Bin Laden ble raskt overlevert, ville USA bruke militær makt for å drepe eller fange både Bin Laden og Talibans leder Mullah Omar.”

”Den videre planen, ifølge Naik, ville være å velte Talibans regime og installere en overgangsregjering av moderate afghanere i dets sted – muligens under ledelse av den tidligere afghanske kongen Zahir Shah.”

”Naik ble fortalt at Washington ville starte sin operasjon fra baser i Tadjikistan der amerikanske rådgivere allerede var på plass.”

”Han ble fortalt at Uzbekistan også ville delta i operasjonen og at 17.000 russiske soldater sto klare.”

”Naik ble fortalt at dersom det kom til militær handling, ville denne skje før snøen startet å falle i Afghanistan, senest i midten av oktober.”

Fire dager senere, den 22. september, bekreftet avisen The Guardian denne historien. Advarslene om Afghanistan kom etter et fire dagers møte av ledere fra USA, Russland, Iran og Pakistan på et hotell i Berlin i midten av juni, det tredje i en serie av bak-kanal konferanser merket ”brainstorming om Afghanistan”.

Deltakerne inkluderte Naik, sammen med tre pakistanske generaler, tidligere iransk ambassadør i USA Saeed Rajai Khorassani, utenriksminister i den Nordlige alliansen Abdullah Abdullah, tidligere russisk spesialutsending til Afghanistan Nikolai Kozyrev samt flere andre russere, og tre amerikanere: Tom Simons tidligere ambassadør i Pakistan, Karl Inderfurth tidlige utenrikssekretær for Syd-Asia forhold, og Lee Coldren som ledet kontoret for Pakistan, Afghanistan og Bangladesh-forhold i utenriksdepartementet til 1997.

Møtet ble sammenkalt av Francesc Vendrell, nestsjef og FN-utsending til Afghanistan. Selv om konferansens formål utga seg for å diskutere en mulig politisk løsning i Afghanistan, nektet Taliban å delta. Amerikanerne diskuterte endring i politikken mot Afghanistan fra Clinton til Bush, og hevdet sterkt at militær handling var en mulighet.

Mens samtlige tre amerikanere nektet å komme med noen spesifikke trusler, fortalte Coldren til The Guardian: ”der var noen diskusjoner rundt det faktum at USA var så misfornøyd med Taliban at de kunne vurdere militær handling.” Naik derimot siterte en amerikaner som erklærte at handling mot bin Laden var umiddelbar: ”Denne gangen var de helt sikre. De hadde all etterretning og ville ikke bomme på ham denne gangen. Det ville bli luftangrep, kanskje fra helikoptre, og ikke bare synlig men svært nært Afghanistan.”

The Guardian oppsummerte slik: ”Dersom ikke Taliban overga Osama bin Laden og fikk ham overbrakt til regimet i Afghanistan av den pakistanske regjeringen, ble det truet med krig, ifølge høytstående diplomatiske kilder i går. Taliban nektet å samarbeide, men alvoret i det de ble fortalt reiser muligheten at Bin Laden, langt fra å sette ut i livet de uventete angrepene på World Trade Center i New York og i Pentagon for 10 dager siden, planla et forhåndsangrep som svar på det han så som amerikanske trusler.”

Bush, olje og Taliban

Ytterligere lys på den hemmelige kontakten mellom Bush-administrasjonen og Taliban-regimet kommer fra en bok utgitt 15. november i Frankrike med tittelen ”Bin Laden, the Forbidden Fruit”, skrevet av Jean-Charles Brisard og Guillaume Dasquie. Brisard er en tidligere franske hemmelig agent og forfatter av en tidligere rapport om bin Ladens Al Qaeda nettverk, og han er tidligere strategi-direktør for det franske selskapet Vivendi, mens Dasquie er forskende journalist.

De to franske forfatterne skriver at Bush-administrasjonen var villig til å akseptere Taliban-regimet, til tross for anklagene om å sponse terrorisme, dersom det samarbeidet med planen om å utvikle oljeressursene i Sentral-Asia.

De hevder at frem til august så USAs regjering på Taliban som ”en kilde til stabilitet i Sentral-Asia som kunne muliggjøre konstruksjonen av en oljerørledning gjennom Sentral-Asia.” Det var først da Taliban nektet å godta de amerikanske betingelsene at ”denne forklaringen om energi ble endret til en militær forklaring”.

Som bekreftelse kan man merke seg det pussige faktum at verken Clinton-administrasjonen eller Bush-administrasjonen noen sinne plasserte Afghanistan på den offisielle amerikanske listen over stater som ble anklaget for å sponse terrorisme, til tross for at Osama bin Laden var en gjest hos Taliban-regimet. En slik oppføring ville gjort det umulig for et amerikansk oljeselskap eller ingeniørselskap å signere en kontrakt på å bygge rørledningen til olje- og gassfeltene i Sentral-Asia.

Samtaler mellom Bush-administrasjonen og Taliban begynte i februar 2001, kort tid etter Bush sin innsettelse. En utsending fra Taliban kom til Washington i mars med presanger til den nye statsjefen, inklusive et kostbart Afghansk teppe. Men samtalene var mindre enn vennlige. Brisard sa det slik: ”en gang under forhandlingene sa USA sin representant til Taliban at ’enten aksepterer dere vårt tilbud om et teppe av gull eller så begraver vi dere under et teppe av bomber’.”

Så lenge muligheten for en avtale om rørledning eksisterte, stanset Det hvite huset enhver videre etterforskning på aktivitetene til Osama bin Laden, skrev Brisard og Dasquie. De fortalte at John O’Neill, underdirektør i FBI, gikk av i juli i protest mot denne hindringen. O’Neill fortalte dem i et intervju at ”det største hinderet for å etterforske islamsk terrorisme var interessene til amerikanske oljeselskaper og den rollen som Saudi-Arabia spilte i disse. Som et pussig sammentreff, aksepterte O’Neill stillingen som sikkerhetssjef i World Trade Center etter å forlate FBI, der han ble drept den 11. september.

De to franske forfatterne bekreftet Naiz Naik sitt referat fra møtene i Berlin, og la til at det var en åpen diskusjon om nødvendigheten for Taliban om å legge tilrette for en rørledning fra Kazakhstan for å sikre amerikansk og internasjonal anerkjennelse. Den skjerperte bitre tonen i samtalene mellom USA og Taliban ble avbrutt 2. august etter det siste møtet mellom USAs utsending Christina Rocca og en Taliban representant i Islamabad. To måneder senere bombet USA Kabul.

Provokasjonens politikk

Denne redegjørelsen over forberedelsene til krig mot Afghanistan bringer oss til selveste 11. september. Terrorangrepene som ødela World Trade Center og skadet Pentagon var en viktig link i årsakskjeden som førte til USAs angrep på Afghanistan. USAs regjering hadde planlagt krigen god tid på forveien, men sjokket fra 11. september gjorde det politisk gjennomførbart ved å forbløffe den offentlige opinionen hjemme og gi Washington vesentlig makt over motvillige allierte ute.

Både det amerikanske folket og dusinvis av utenlandske regjeringer ble skremt til å støtte militær handling mot Afghanistan i navnet på kampen mot terror. Bush-administrasjonen siktet på Kabul uten å presentere noe bevis for at enten bin Laden eller Taliban-regimet var ansvarlige for grusomhetene mot World Trade Center. Den brukte 11. september som en mulighet for å fremme gamle ambisjoner for å innføre amerikansk makt i Sentral-Asia.

Det er ingen grunn å tro at 11. september bare var en tilfeldig hendelse. Hver eneste annen detalj i krigen mot Afghanistan var nøye forberedt. Det er lite trolig at den amerikanske

regjeringen overlot til tilfeldigheten spørsmålet om å fremskaffe et passende påskudd for militær handling.

I det umiddelbare kjølvannet etter 11. september var det pressemeldinger – igjen i hovedsak utenfor USA – at amerikanske etterretningsbyråer hadde mottatt spesifikke advarsler om storskala angrep, inklusive bruk av kaprete fly. Det er godt mulig at en avgjørelse ble tatt på høyeste nivå i den amerikanske staten å tillate et slikt angrep å fortsette, kanskje uten å tenke seg det aktuelle omfanget av skade, nettopp for å skaffe seg den nødvendige gnisten for krig mot Afghanistan.

Hvordan skal man ellers forklare slike veletablerte fakta som beslutningen fra toppledelsen i FBI om å blokkere en etterforskning på Zaccarias Massaoui, den fransk-marokkanske immigranten som kom under mistanke etter at han angivelig ønsket trening fra en amerikansk flyskole i hvordan å styre et kommersielt passasjerfly, men ikke å ta av lande?

Minneapoliskontoret fikk Massaoui arrestert tidlig i august og spurte FBI's hovedkvarter om tillatelse for å utføre ytterligere undersøkelser, inklusive et søk på harddisken på hans PC. FBI-toppene nektet, på det grunnlag at det ikke var nok bevis for kriminell hensikt fra Massaoui sin side, en forbløffende beslutning for et byrå som ikke er kjent for sin varsomhet når det gjelder sivile rettigheter.

Dette innebærer ikke at den amerikanske regjering direkte planla hver eneste detalj av terrorangrepene eller antok at rundt 5.000 mennesker ville bli drept. Men den minst trolige forklaringen for 11. september er den offisielle: at dusinvis av islamistiske fundamentalister, mange kjent med bånd til Osama bin Laden, var i stand til å gjennomføre en omfattende konspirasjon over tre kontinenter, idet de plukket ut de mest fremstående symbolene på amerikansk makt uten at noe etterretningsbyrå hadde den minste anelse om hva de holdt på med.